

Večna zvezda sv. treh Kraljev.

Bilo je ravno na večer pred sv. tremi Kralji. V Mirkovi hiši so bili že napravili praznik: vse po izbi je bilo lepo pospravljeno in poznaženo; dobra mati so pokadili vse poslopje in pokropili z blagoslovljeno vodo; na vratih je bila zapisana nova letnica in imena svetih treh Kraljev, to se

18 G. † M. † B. 90.

pravi, le samo začetnice njihovih imen in dva križca

vmes. — Ko je vse tako lepo vravnano, pristavijo mati stol, se vsedejo in vzamejo svojega ljubljénčka, štiriletnega Mirkota, v naročje. Pridna šestletna Marijica pa se vsede na majhen stolček poleg matere. Zdaj jima začnejo pripovedovati in razlagati prelepo zgodbo o svetih treh Kraljih in o prekrasni zvezdi, katera jih je privedla v Betlehem k Jezuščku. Mali Mirko sklene pobožno ročici, Marijici pa samega veselja žaré ličica in z odprtimi usteci posluša, kakor bi hotela že naprej vsako besedico privabiti iz materinih ust.

»No, ljuba otročiča!« vprašajo mati ob koncu, »ko bi vama bilo zdaj mogoče kakor takrat svetim trem Kraljem, iti za svitlo lepo zvezdo k jaslicam malega Jezuščka, — kako je, ali bi vidva tudi prinesla kak darek božjemu Detetu? Glejta, sveti trije Kralji so mu podarili vse svoje zaklade, samega veselja, da sô le slednjič našli nebeško Detece. Tudi vama je presveto Dete undan za božič podarilo toliko lepih reči, — kaj? — ali sta že kaj mislila na to, kako bi pa vidva Jezuščku napra-

vila kako božično veselje? Ali res nimata kar nič, da bi mu darovala?»

Mali Mirko nekoliko pomisli, potlej pa reče: »Mama, jaz mu dam svojega belega konjička in pa ona lepa rudeča jabelka, ki so mi jih undan prinesli stari oče. Kaj menite, ali bi mu bil ta dar kaj všeč?»

»Gotovo, ljubo dete,« odgovorijo mati prijazno ter mu srčnost delajo, »in precej jutri zgodaj smeš oboje nesti sosedovemu bolnemu Tinčku in reči mu, da si te reči podaril Jezuščku, Jezušček pa da jih njemu pošlje!«

Med tem Marijica molče odveže črn trak izza vrata, na katerem je bilo privezano zlato srčice, ki so ga ji za novo leto darovali botrica in katerega je bila zelo, zelo vesela. »Mama, začne nekako skrivnostno potihoma govoriti naslonivši se zaupljivo na mater, jaz bi pa rada Jezuščku darovala svoje srce, da naj ga ohrani vse moje življenje.«

Te besede je govorila ljubeznjiva deklica tako ganljivo, da so mater solze oblile. »Tako je prav,« pohvalijo veselo, »kar precej bove darovali tvoje srčice božjemu Detetu, — pa saj mu ga smeš sama dati!« Nato jo peljejo k omari, na kateri je se je lepa zdela ta podoba; kdor jo je videl, jo je pohvalil. Marijici se je zdelo, kakor bi se bil Jezušček prijazno nasmehljaj, ko je stopila na stol in še na prste ter mu obesila zlato srce krog vratu, tako da je ravno na njegovem srcu počivalo.

stala pod vzbokanim steklom podoba božjega Deteta, umetno iz voska narejena v lepi beli oblecki z zlatimi zvezdicami ozaljšani. Vsakemu

Mati pa so med tem natihoma pa prisrčno molili in božje Dete prosili, naj bi se njene hčerke srce, katerega podobo mu je podarila, nikdar ne ločilo od njegovega presvetega božjega Srca, da bi vedno ostala po-božna in nedolžna!

Še stojé mati z otrokoma pred lepo podobo, kar vsklikne Marijica: »Mama, ali se zdaj nikjer več ne more videti ona lepa zvezda, ki je nekdanj privedla tri Modre k Jezuščku? O, kako bi rada vsaj enkrat videla tisto

blestečo zvezdo svetih treh Kraljev! Ali bi je nama ne mogli pokazati?*

»Le vedno prav pridna in poslušna bodita, pa vama jo pokažem,« odgovorijo smehljaje se mati.

»Še nocoj, kajne, ljuba mati?« veselo zakliče Marijica.

»Kar zdajle precej — le z menoj pojdiva!«

Hitro sta otroka napravljena in vsak na eni strani primeta mater za roko ter vsi trije hitijo iz hiše. Na nebu je že migljalo dokaj zvezdic; vsako, ki se jima je zdela največja in najlepša, pokažeta materi, rekoč: »Mama, glejte, ali je ta — ali je ta?«

Slednjič dospejo do velike župnijske cerkve in stopijo vanjo. Druzi ljudi ob tem času ni bilo skoro nič. Skrivnostna tema je bila po vsem svetišču, — le tam pred velikim altarjem se je od daleč milobno bliščala večna luč, kakor prečudno lepo blesteča se zvezdica.

Mati pobožno pokleknejo z otrokoma; potem s prstom pokažejo proti večni luči in natihoma pravijo: »Glejta, otroka, to je tista večna zvezda svetih treh Kraljev, ki nas še zdaj vodi k Jezuščku in tam-le — na altarji — v tabrnakeljnu še zmiraj prebiva preljubo božje Dete Jezus! Pobožno ga molita in darujta mu vse svoje srce!«

Čeravno sta bila Mirko in Marijica že poprej večkrat z materjo v cerkvi, se jima vendar še nikdar ni zdelo tako ginljivo kakor nocoj, ker je bilo vse tako tiho in skrivnostno v večerni temi. Kar čutila sta v svojem nedolžnem srcu, da jima je božje Dete tako blizo v tabrnakeljnu. Pobožno skleneta roke in zmolita vse molitvice, kar sta jih že znala; posebno goreče ponavljata prelepo molitvico v čast božjemu Detetu, katero so ju bili še pred božičem naučili pobožna mati.

Celo leto je preteklo od tega dogodka, in zopet je prišel slovesni večer pred sv. tremi Kralji. Toda v Mirkovi hiši letos ni bilo tako veselo ta večer, kakor poprejšnje leto.

Preblaga Marijica leži že več tednov v bolniški postelji. Hude bolečine trpi sirotica in nadležni kašelj ji ne dá miru ni podnevi ni po noči. Toda nikoli se ne pritoži dobro dekletce, še veselo in na smeh se drži.

In če jo kdo hoče milovati, brž odvrne: »O nič ne dé, to bom že potrpela, — vse iz ljubezni do Jezuščka!« Pri tem pa tako ljubo pogleduje k Jezuščku na omari, kateremu je bila darovala zlato srčice, da se vsakemu zdi kakor angelček. — Mirko se tiho igra v kotičku, da bi ne motil bolne sestrice, večkrat pa se približa po prstih k postelji bolne sestrice, ji ponudi lepo jabelko ali pa kako igračico, — in milo se mu stori vselej, ko vidi, da sestrica noče nič več jesti in se z njim igrati. Žalosten zmaje s svojo kodrasto glavico in gre spet na svoj prostorček.

Mati na lahko odpirajo in zapirajo, kadar gredo po opravkih; ko je pa vse postorjeno, se vsedejo k posteljici bolne hčerke in otožno pogledujejo upadlo lice trpeče deklice.

Odkar je bila lani Marijica Jezuščku podarila svoje zlato srčice, postala je vsa drugačna. Že poprej je bila pridna in tiha deklica, ki je starišem vedno le veselje napravljala. Od tistega večera postala je še vsa boljša in plemenitejša; živela je le za Jezusa in videti je bila kakor angelj v človeški podobi. Tako rada in natančno je ubogala stariše, tako prijazna je bila z malim bratcem ter uljudna in postrežna do vseh ljudi, da se je spodbudno zdelo vsacemu, nihče bi ne bil pričakoval tolike popolnosti pri tako malem otroku. Saj drugi ljudje tudi niso vedeli, odkod to, da je mala Marijica tako zelo pridna; le dobra mati so vedeli, da to stori detinska ljubezen, ki jo ima njen ljubi otrok do Jezusa, in nebeška ljubezen, s katero osrečuje in blaži božji Sin, prijatelj otrok, to izvoljeno dete. Navadno so pri svojih molitvah še pristavljali pristrčno zahvalo za to, ker jim je ljubi Bog dal doživeti toliko veselje nad tem angeljskim otrokom. In to se vé, da ji niso mogli odreči nujne prošnje: »Mama, vzemite še mene s saboj k svetli zvezdici in k Jezusu v cerkev, — saj bom vedno prav pridna!« Dobra mati so že znali tako uravnati svoja obilna opravila, da ste šli vsak dan z Marijico v cerkev; če je niso zjutraj s saboj vzeli k sv. maši, ste šli pa zvečer po končanem delu obiskat Jezusa v tabrnakeljnu. Pa kako lepo se je znala vesti mala deklica na svetem kraju? Poleg matere je pokleknila, sklenila in povzdig-

nila je roke in ves čas je mirno klečala, skoro ni premaknila glavice in nikamor drugam ni obrnila nedolžnih očesec, nego proti tabrnakeljnu, pred katerim je tako ljubko svetila večna luč, njena svetla zvezdica, zvezdica svetih treh Kraljev. In čudno, ni se naveličala molitve tako hitro, kakor drugi otroci; vselej se ji je prezgodaj zdelo, ko je morala z materjo zopet zapustiti svetišče Božje. Najrajše bi bila vedno ostala na tem svetem, nji tolikanj priljubljenem kraju.

A tudi doma ni pozabila božjega Deteta, misel na Jezusa jo je priganjala k delu, da je pridno pomagala materi, kolikor je že mogla po svojih slabih močeh; misel na Jezusa jo je varovala greha; ljubezen do Jezusa jo je vnemala, da se je tako resno prizadevala za one svete čednosti, ki se tolikanj podajo detinski dobi. Med tem se je približal zopet adventni čas. Vsi dobri ljudje so se začeli pripravljati na rojstvo Jezusovo. Marijica je bila v tem svetem času še gorečniša kakor sicer.

Nekega večera v začetku svetega adventa je posebno žarelo njeno lice, ko ste se z materjo iz cerkve vračali. Z nenavadno ganljivim glasom začne govoriti po potu: »Mama, tako rada sem pri Vas in pri ljubem ateju in malem Mirku, pa najraje vendar pri milem Jezuščku in njegovi zvezdi v cerkvi. O, tam sem tako rada, rada! Zato ga zdaj vsak dan prosim, da bi kmalu smela za zmiraj pri njem biti — noč in dan, — in vedno ga gledati in z njim se radovati, kakor so se sveti trije Kralji. To bi bilo moje največje veselje.«

Materi so segle te besede globoko v srce; zdelo se jim je, kakor da se imajo kmalu spolniti dobre Marijice srčne želje. Pa še prav hitro so se spolnile, poprej kakor bi si bili mogli misliti. Začela je bolehati in v kratkem je tako oslabela, da o Božiči ni mogla več vstati iz posteljice. O kako rada bi bila šla v cerkev o prelepih božičnih praznikih, pa ni mogla. Pa udala se je v božjo voljo in s posteljice je najrajše obračala svoje nedolžne oči tje proti podobi milega Jezuščka, ki je stal na omari in še vedno imel okrog vratu obešeno zlato srce, ki mu ga je bila podarila lanske božične praznike. Z nebeško tolažbo jo je v boleznih navdajal ta pogled, večkrat se je veselo nasmehljala in rekla:

»Svoje srčice sem že zdavno podarila Jezuščku; zdaj pa bode pač kmalu prišel, da me vzame vso s saboj v sveta nebesa; kajne, mama!« »Dà, ljubi moj otrok! odgovoré mati, kmalu pride po-te božje Dete. Kmalu bo za-te vzhajala svetla zvezda svetih treh Kraljev,« postavijo bolj z zamolklím glasom, ker se jim živo ponóvi v spominu, kaj je bilo lansko leto na ta večer — predvečer svetih treh Kraljev.

Zunaj postaja čedalje bolj temno; tisoč in tisoč zlatih zvezdic se že lesketa na jasnem nebu in se prijazno ozirajo v izbico, kjer leži bolna Marijica, kakor bi ji hotele za njo tako veselo skrivnost oznaniti, da še nocoj pride Jezušček po njó.

Marijici je čedalje hujše, na njenem bledem obrazu se pozna, kako hude so njene bolečine; tako težko sope in milo se ozira, kakor bi pomoči prosila v svojih silnih stiskah, da hoče poleg posteljice klečečím starišem žalosti srce počiti in da celo mali Mirko zažene glasen jok, ker se mu ljuba sestra tako zelo smili.

Pa ta stiska je bila kakor memogredoč oblak; znamenja skrbi in bolečin izginejo, — kakor bi nebeško solnce posijalo, se vjasni njeno obličje, radostno se posmehlja in

veselo steguje svoje drobne ročice proti materi, rekoč: »Oh, mama, mama, vzdignite me! Glejte, kako lepo se sveti svetla lučica

sv. treh Kraljev in Jezušček me vabi, da naj grem z njim! O hitro, hitro! brž moram iti! Ata, mama, bratec Mirko! Bog vas obvaruj! Jezušček me že čaka!« —

Obe roki stegne kakor vsled velikega veselja in hrepenenja, — čedalje veselejše se smehlja, — potlej pa omahne trudna glavica na materino naročje, njena blaga nedolžna dušica je vsplavala v nebeške višave k Jezusu, božjemu Detetu!

Na svetih treh Kraljev dan je ležala mala Marijica na mrtvaškem odru med cveticami in gorečimi svečami — lepa kakor bela rožica, ko se ravno začne razcvitati,

— nadzemeljsko smehljanje tudi po smrti ni zginilo z njenih ustnic. Podoba Jezuščka, kateremu je bila pred letom darovala zlato srce, je stala pri njenem zglavji, — zlato srce angeljske deklice pa se je že napajalo v nebeških radostih ter prepevalo z angeljci nebeško slavo Jezuščku in molilo s sv. tremi Kralji božje Dete!

Kaj pravite, otroci! Ali ne boste tudi vi posnemali pridne Marijice? ali ne boste tudi vi tako srčno ljubili Jezusa in ga s tolikim veseljem obiskovali v zakramentu presv. rešnjega Telesa? Ali mu ne boste radovoljno darovali, kar vam je najljubše na zemlji? — Četudi nimate zlatega srca, kakor Marijica, da bi mu ga darovali: glejte, božje Dete želi imeti to-le vaše živo srce, ki nedolžno klije v vaših mladih prsih. Da, to svoje srce mu darujte, pa celoma, pa za zmiraj!

Gotovo bode Jezušček vesel vašega darilca in rad bo prebival v vašem pobožnem srcu, kakor v posvečenih jasticah in kadar se steče — prej ali slej — vašega življenja tek, pride tudi po vas, kakor je prišel po pridno Marijico, da vas vzame k sebi v prekrasna sveta nebesa!

O Božiči.

1. Na sveti večer.

Mariji v čast je zvon zapel,
Večer se sveti je pričel.
Na zemljo pod vsakteri krov
Razsiplje Bog svoj blagoslov.
Pojmò kropit, pojmò kadit
In Bogu dom priporočit!
Nà, Ančka tu žrjavico,
Kadila stresi si nanjó;
Pokadi s svetim dimom vse,
Da blagoslov povsod dospe!
In z blagoslovljeno vodo
Pa kropi, Janezek za njo!
Molita lepo za menojo,
Da pride Jezus k nam nocoj!*

Spred oče z molkom hodijo
In rožni venec molijo,
Za njimi Anica kadi
In Janezek za njo kropi.
Obiščejo vsakteri kot,
Po hramih vseh jih pelje pot.
In kar kadé in kar kropé,
Vse Kristusu priporočé,
Naj tja ozre se iz neba
In čuva jih nesreč in zla.
In ljubo Dete — Kristus sam
Prihaja rad v vsakteri hram.
Veselje zlasti je otrok, —
Ne pride namreč praznih rok!